

er kommet en eneste Anmodning, Klage eller Besværing fra Fiskere paa Færøerne i Retning af yderligere Assistance eller andet, til Trods for at „Beskytteren“s Chef jo var at faa i Tale for dem. Saa vidt jeg ved, er der en eneste Gang i Løbet af Vinteren, i Januar, af Færøernes Repræsentant her i Folketinget sket en Henvendelse til Direktøren i Marineministeriet om at faa en noget kraftigere Inspektion. Inspektionsskibet skulde være noget mere virksomt, og jeg kan sige, at ogsaa dette straks blev videreeksperderet; man meddelte Føreren, at et saadant Ønske var fremkommet, og da der ikke senere er kommet Klage, maa jeg gaa ud fra, at der er taget Hensyn dertil. Nu efter at Inspektionsskibet er kommet hjem, kommer Klagerne, og de kommer paa en saadan Maade, at man skulde tro, at den Mand, der havde været deroppe, overhovedet ikke havde passet sine Sager. Jeg kan sige, at efter de Indberetninger, der foreligger, har Inspektionen i Aar, altsaa i 1924—25, været mindst lige saa effektiv som noget foregaaende Aar, hvor jeg ikke har mærket Klager af tilsvarende Art. Og Indberetningerne viser, at Orlogskaptajn Evers, som var Fører af „Beskytteren“, ikke bare har inspiceret saa godt, som det efter hans Skøn behøvedes og var muligt, men han har bistaet Befolkningen deroppe paa bedste Maade med Transport af syge, Bugsering o. s. v. Derfor synes jeg, han har nogen Ret, naar han siger, at skønt der ingen Klager kom under hele Opholdet deroppe, var han naturligvis ikke forberedt paa, at der skulde komme en Takke-deputation til ham, da han var færdig, men han gik paa anden Side heller ikke ud fra, at der skulde komme saadanne Klager, som der er kommet.

Vi har fra Ministeriets Side stadig handlet i Forstaaelse med Amtmanden og efter hans Indberetninger, men nu er Klagerne kommet, og jeg kan sige baade paa Justitsministerens og egne Vegne, at vi ikke nærer noget højere Ønske end at imødekomme Færingerne, hvor det er os muligt. Vi har derfor allerede i Fjor, da man begyndte at tale om at faa Inspektionen forøget, taget Hensyn dertil, og jeg kan bevise dette med Tal For Finansaaret 1924—25, altsaa det Finansaar, der udløb den 1. April i Aar, og det Finansaar, hvor Klagerne over den mangelfulde Inspektion er kommet, var der paa Finansloven stillet et Beløb af 108 000 Kr. til Raadighed ved Inspektionen ved Færøerne. Det var, hvad min For-

gænger som Forsvarsminister, det ærede Medlem Hr. Brorsen, paa Grundlag af Indberetninger mente var tilstrækkeligt, og jeg mindes ikke, at Færingernes Repræsentanter hverken her i Folketinget eller i Landstinget har klaget over, at de 108 000 Kr. var for lidt. Det er muligt, at de har gjort det, i saa Fald er det undgaaet min Opmærksomhed; men i hvert Fald: der var ikke mere end dette Beløb. Da der i Fjor Sommer kom Anmodning om forøget Inspektion, havde vi altsaa de 108 000 Kr. til Raadighed, og det Beløb blev ogsaa brugt. Færøernes Repræsentanter har Medansvaret for Størrelsen af det Beløb, der er stillet til Raadighed. Med Hensyn til indeværende Finansaar, 1925—26, blev der i Fjor stillet og vedtaget et Forslag om at forøge Bevillingen med 24 000 Kr., saaledes at Bevillingen for 1925—26 er paa 132 000 Kr. Derved er det blevet muligt i Sommer, efter at „Beskytteren“ er hjemsendt, at sende et Inspektionsskib op til Færøerne, hvis Virksomhed jeg for øvrigt hører man heller ikke er tilfreds med. Jeg har Indtryk af, at man mener, at til et socialdemokratisk Ministerium kan man stille større Krav end til andre Ministerier — og det er jo ogsaa rigtigt —, thi en saadan Kritik som den, der nu kommer, har man ikke mærket tidligere; men det ærede Medlem har Ret i, at man kan stille saadanne større Krav nu, og derfor er det rimeligt, at de fremkommer. Vi har ogsaa været lydhøre overfor Kravene, og derfor er Bevillingen forøget med 24 000 Kr. Men da man saa i Sommer sagde: det er ikke nok endnu, er der paa det Finanslovsforslag, der nu er til Behandling, yderligere begæret 33 000 Kr. udover det tidligere bevilgede, saaledes at Bevillingen, saafremt Forhøjelsen vedtages, bliver paa 165 000 Kr. Man skulde derfor have troet, at Repræsentanterne for Færøerne, saaledes som det er Skik i slige Tilfælde, havde takket, fordi vi har været i den Grad lydhøre overfor Krav fra Færøerne, for vi har i Virkeligheden vist i Gerning, at vi gerne vil imødekomme Ønsker deroppefra. Jeg kan med Formandens Tilladelse oplæse, hvad Justitsministeren skriver i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget for 1926—27 om denne Bevilling: „Paa Grund af fremmede Trawleres Virksomhed ved Færøerne er der fra Lagtinget fremsat Ønske om, at Fiskeriinspektionen udvides betydeligt. Da Justitsministeriet har anset det for rettest at imødekomme dette Øn-